

Teismo praktikos rinkinys

Byla C-292/10

G
prieš
Cornelius de Visser

(*Landgericht Regensburg* prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Jurisdikcija ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymas — Procesinių dokumentų įteikimas paskelbiant viešai — Atsakovo nuolatinės gyvenamosios vietos arba žinomos laikinos buvimo vietos valstybės narės teritorijoje nebuvimas — Jurisdikcija „delikto arba kvazidelikto bylose“ — Asmeninių teisių pažeidimas, kuris galėjo būti padarytas paskelbus nuotraukas internete — Vieta, kur įvyko žalą sukėlęs įvykis ar jis gali įvykti“

Sprendimo santrauka

1. *Teismų bendradarbiavimas civilinėse bylose — Jurisdikcija ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymas — Reglamentas Nr. 44/2001 — Specialioji jurisdikcija — Jurisdikcija delikto arba kvazidelikto bylose*

(Tarybos reglamento Nr. 44/2001 4 straipsnio 1 dalis ir 5 straipsnio 3 punktas)

2. *Teismų bendradarbiavimas civilinėse bylose — Jurisdikcija ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymas — Reglamentas Nr. 44/2001 — Sprendimų pripažinimas ir vykdymas — Bylos klausimų, susijusių su pripažinimu ir vykdymu, nagrinėjimo sustabdymas — Bylos iškėlimo dokumento neįteikimas atsakovui laiku — Padariniai*

(1965 m. lapkričio 15 d. Hagos konvencijos 15 straipsnis; Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 1393/2007 19 straipsnis; Tarybos reglamento Nr. 44/2001, 26 straipsnio 2–4 dalys)

3. *Teismų bendradarbiavimas civilinėse bylose — Jurisdikcija ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymas — Reglamentas Nr. 44/2001 — Už akių priimtas sprendimas — Bylos iškėlimo dokumento įteikimas atsakovui paskelbiant jį viešai vadovaujantis nacionaline teise — Leistinumai — Sąlyga*

(Tarybos reglamentas Nr. 44/2001)

4. *Teismų bendradarbiavimas civilinėse bylose — Neginčytinų reikalavimų Europos vykdomojo rašto sukūrimas — Reglamentas Nr. 805/2004 — Vykdomieji raštai, kurie gali būti pripažinti*

(Europos Parlamento ir Tarybos reglamento Nr. 805/2004 14 straipsnio 2 dalis; Tarybos reglamento Nr. 44/2001 34 straipsnio 2 punktas)

5. *Teisės aktų derinimas — Elektroninė komercija — Direktyva 2000/31 — Nuostatos, susijusios su bendrąja rinka*

(Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2000/31 3 straipsnio 1 ir 2 dalys)

1. Reglamento Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 4 straipsnio 1 dalis turi būti aiškinama taip, kad pagal ją nedraudžiama taikyti to paties reglamento 5 straipsnio 3 punkto ieškiniui dėl administruojant interneto svetainę padarytos žalos atsakovui, kuris tikriausiai yra Sąjungos pilietis, tačiau jo buvimo vieta nežinoma, jei teismas, į kurį buvo kreiptasi su ieškiniu, neturi įrodymų, leidžiančių daryti išvadą, jog minėtas atsakovas iš tiesų nuolat gyvena už Europos Sąjungos teritorijos ribų.

(žr. 42 punktą ir rezoliucinės dalies 1 punktą)

2. Kai sprendimas atsakovo, kurio adresas nežinomas, atžvilgiu buvo priimtas už akių, taisyklės, į kurias nurodoma Reglamento Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 26 straipsnio 3 ir 4 dalyse, t. y. Reglamento Nr. 1393/2007 dėl teisminių ir neteisminių dokumentų civilinėse arba komercinėse bylose įteikimo valstybėse narėse ir panaikinančio Tarybos reglamentą (EB) Nr. 1348/2000 19 straipsnis arba 1965 m. Hagos konvencijos 15 straipsnis, nekliudo taikyti minėto Reglamento Nr. 44/2001 26 straipsnio 2 dalyje įtvirtintos taisyklės, pagal kurią Teismas sustabdo bylos procesą, kol įrodoma, kad atsakovas turėjo galimybę laiku gauti bylos iškėlimo arba lygiavertį dokumentą, kad galėtų pasirengti gynybai arba kad buvo imtasi visų šiam tikslui būtinų priemonių.

Iš tiesų, nors procese nedalyvavusiam atsakovui bylos iškėlimo dokumento įteikimo teisėtumas turi būti vertinamas atsižvelgiant į minėtos konvencijos nuostatas ir *a fortiori* į minėto Reglamento Nr. 1393/2007 nuostatas, ši taisyklė galioja tik tiek, kiek taikomos minėtos nuostatos. Ir Reglamento Nr. 1393/2007 1 straipsnio 2 dalyje, ir 1965 m. Hagos konvencijos 1 straipsnio antroje pastraipoje nustatyta, kad šie norminiai aktai „netaikomi, jeigu nežinomas asmens, kuriam turi būti įteiktas dokumentas, adresas“.

(žr. 51–54 punktus)

3. Sąjungos teisė turi būti aiškinama taip, kad pagal ją nedraudžiama priimti sprendimo už akių atsakovo, kuriam, nesant galimybės nustatyti jo buvimo vietas, bylos iškėlimo dokumentas, vadovaujantis nacionaline teise, buvo įteiktas paskelbiant jį viešai, atžvilgiu, su sąlyga, kad teismas, į kurį buvo kreiptasi su ieškiniu, prieš tai įsitikino, kad siekiant surasti šį atsakovą buvo imtasi visų paieškos priemonių, kurių reikalaujama pagal rūpestingumo ir sąžiningumo principus.

Žinoma, galimybė atsakovui nežinant tęsti procesą, procesinius dokumentus „įteikus paskelbus juos viešai“, riboja šio atsakovo teises į gynybą. Vis dėlto šis apribojimas pateisinamas atsižvelgiant į ieškovo teisę į veiksmingą apsaugą, nes jeigu toks įteikimas nevyktų, ši teisė liktų neveiksminga.

(žr. 56, 59 punktus ir rezoliucinės dalies 2 punktą)

4. Sąjungos teisė turi būti aiškinama taip, kad pagal ją draudžiama atsakovo, kurio adresas nežinomas, atžvilgiu už akių priimtą sprendimą pripažinti Europos vykdomuoju raštu, kaip tai suprantama pagal Reglamentą Nr. 805/2004, sukuriantį neginčytinų reikalavimų Europos vykdomąjį raštą.

Iš tiesų iš šio reglamento tikslų ir bendros struktūros analizės matyti, kad juo nustatoma nuo bendros teismo sprendimų pripažinimo sistemos nukrypti leidžianti tvarka, kurios sąlygos iš principo turi būti aiškinamos siaurai.

Galimybė atsakovui prieštarauti dėl jo atžvilgiu už akių priimto sprendimo pripažinimo pagal Reglamento Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 34 straipsnio 2 punktą leidžia jam įgyvendinti savo gynybos teises. Tačiau šios garantijos nebūtų, jei atsakovo, kuris nežinojo apie bylą, atžvilgiu už akių priimtas sprendimas būtų pripažintas kaip Europos vykdomasis raštas.

(žr. 64, 66, 68 punktus ir rezoliucinės dalies 3 punktą)

5. Direktyvos 2000/31 dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje 3 straipsnio 1 ir 2 dalys neturi būti taikomos tuomet, kai informacinės visuomenės paslaugų teikėjo įsisteigimo vieta nežinoma, nes ši nuostata taikoma tik tuomet, jei nustatoma valstybė narė, kurios teritorijoje atitinkamas paslaugų teikėjas yra faktiškai įsisteigęs.

(žr. 72 punktą ir rezoliucinės dalies 4 punktą)